

אָסוּר לְקָרָא בְּשַׁעַת הַתְּפִלָּה. נָא לְשׁוּמֵר עַל קְדוּשַׁת הַגְּלִיוֹן

פניני עיני חמד

יוצא לאור ע"י בית הכנסת שכולנת עין חמד - אגודת ציון

לעילוי נשמת האישה הכשרה צביה (כזלה) בת פג'רה ע"ה לבית מש' כהן

פְּרִשְׁת וְאָרָא – תּוֹדָה לַמִּים וְלַעֲפָר

הפסיכיים והדוממים. שכן: "כל מידות האדם מושפעות ונפעלות על פי הרגש, ולא רק על ידי השכל".

לכן, אם אין אנו מכירים טובה לדומם, שנהנינו ממנו, וכל שכן אם אנחנו מבזים אותו- **נפגע הרגש**, שאינו מגיב רק בהתאם לחוקי ההיגיון. הרגש של בעל מידת החסד, שרוצה אך לתת וליהנות אחרים, אסיר תודה הוא לכל אשר הפיק ממנו הנאה, בכל צורה שהיא, ואפילו לדומם. והכלל הוא: פגיעה ברגש משפיעה באופן ישיר על המידות, וממילא נפגמת מידת הכרת הטוב". כך לפי הגאון ר' אליהו דסלר זצ"ל בספרו מכתב מאליהו ח"ג (עמ' 101).

אין זו אפוא, הבעת תודה סתמית וחסרת משמעות כלפי הדומם. זו פעולה מובהקת של טיפוח האישיות. הכרת הטוב הינה תכונה אצילית. רגש זה פועם בלב כל אדם המטפח אותה, ולאורו מתעדנים יחסיו עם הזולת ועם האלוקים.

אולם, הרגש בעצמו הוא כוח עיוור. הוא מוֹדֵה אוטומטית לכל מי שהיטיב עמו, גם לדומם. על כן, פעולת הכאת היאור על ידי משה אינה פוגעת ביאור, שבדממתו אינו מרגיש. אולם היא פוגעת ברגשות התודה **שבלבו של משה**, וחורטת בהן קו של גסות. הַצָּו האלוקי בא למנוע מצב זה. המשימה הוטלה על אהרון.

במערך עשר המכות, שנחתו על מצרים, חבוי פרט טכני מעניין: לא כל המכות באו על ארץ זו מידידו של משה. משום מה, זכה אהרון בכבוד זה בְּשִׁלְשׁ המכות הראשונות. כנאמר במכת הדם: "וַיֹּאמֶר ה' אֶל מֹשֶׁה אָמַר אֶל אֶהֱרֹן קַח מִטָּךְ וְנִטָּה עַל יְמִי מִצְרַיִם... וַיְהִי דָם (שמות ז, ט). פקודה החוֹצֵרֶת על עצמה במכת הצפרדעים ובמכת הכינים.

מדוע? מה סוד חלוקת עבודה זו? במה שונות מכות אלו מן האחרות? כך למדנו במדרש (רבה פ"ט): "אמר לו הקב"ה למשה- המים, ששמרוך כשהושלכת ליאור, אינו דין שילקו על ידך. חיך לא ילקו, אלא ע"י אהרון". ובאותו נוסח גם במכת הכינים: "עפר, שהגן עליך, כשהרגת את המצרי, אינו דין, שילקה על ידך, לפיכך לקו ג' מכות אלו על ידי אהרון".

כזכור, הצילו מי הנילוס את משה, כשהוטמן בו בתוך תיבה. העפר "חש" לעזרת משה, בשעה שטמן ברגביו את המצרי ההרוג. אֵל לו למשה לפגוע בהם. עליו להכיר להם טובה.

רעיון מוזר, האם הדומם מרגיש? האם ידעו המים והעפר, כי משה נוטה להם חסד?

אכן, לא המים ולא העפר חשים בהכרת טובתו של משה. **שְׁלֵמוֹת נפשו** היא המחייבת אותו להימנע מפגיעה במושיעיו

העלון מוקדש להצלחת

יצחק אריאל בן טובה יניב בן גילה
שמואל אימן בן אסתר זרי מאיר ישראל בן רחל ברכה- ליאור יהושע סומך וב"ב יהודה אריה בן רחל ברכה עינת בת רחל ברכה רחל ברכה בת פדילה דליה ארז מזרחי וב"ב נעם יצחק בן רחל ברכה יוסף ליאור בן דליה אפרת פרנסה בקלות ובשפע נטלי בת יונית כולל ברסלב אילת

זיווג הגון וכשר במהרה

אורן בן אסתר תרצה בתיה בת ימנה נינט עמית בת טובה תחית בת גילה נתנאל בן ג'ינה רותית בת סימי סיון בת אסתר יוסף בן רוחמה יפית בת ג'ינה אורן בן נעמי

זרע קודש בר קיימא

גלית בת מסודי אילנה בת רוחמה שמואל אימן בן אסתר זרי סיון בת אסתר

רפואה שלמה

הגה"צ אליעזר ברלנד בן עטיא שליט"א מאיר ישראל בן רחל ברכה יצחק בן עזרא ימנה ניצרי בת סטה- בריאות ואריכות ימים מרדכי ניצרי בן פרחה- בריאות ואריכות ימים מאיה בת עדי דליה אפרת בת נעמה גילה בת אקבאל- בריאות ואריכות ימים אסתר בת סוליקה סימי בת סוליקה מזל בת חנה אורן בן אסתר יהודית אסתר פראדל בת חיה- בריאות ואריכות ימים יהודה בן סעדיה עינת בת רחל ברכה נעם יצחק בן רחל ברכה נעמי בת רחל אקבאל בת נושפארין שירה שילת בת אורלי תמר פורטונה בת מיסה רפאל משה בן רחל רחל בת זוהרה דניאל רפאל בן חגית אליהו בן גוהר פנינה ומירה בת מונאבאר- נחת מכל יוצאי חלציהם מוריה בת רחל ברכה נחום בן כיריה יהודה אריה בן רחל ברכה טובה בת אורה שלו בן מזל פחימה אליהו בן מאיה יפה בת שרה- הצלחה ורפואה נעימה בת שרה רוהלה רון בן זוילכה תירצה בת מלכה שרעבי מישא אסתר בת זוהרה שאול בן סילביה יוסף חיים בן נוסכה ציון בן צ'חלה כל עם ישראל יוד בן מיה

28/12/2013		כה טבת תשע"ד	
פרשת וארא			
הפטרה: "כה אמר"- יחזקאל כ"ח			
ר"ת	יציאה	כניסה	י"ם
17:52	17:22	16:06	
18:02	17:25	16:21	ת"א
18:00	17:23	16:10	ח"פ
17:51	17:26	16:25	ב"ש

בברכת שבת שלום

הרב אליהו חיים פנחס

רב ק"ק "עין חמד"- מבשרת ציון

העלון מוקדש לרפואת יצחק בן פנינה הי"ו

רפואה שלמה לאיידה חיה בת אסתר וילדל אלחנן רפאל בן איריס

זש"ק, פרנסה טובה ובריאות איתנה לאליהו ניצרי בן ימנה וגלית בת מסודי

שואל ומשיב בהלכה - ניפוי קמח

האם חובה לנפות את כל הקמח קודם השימוש, או די במדגם בלבד? ומה הדין אם שכח ולא ניפה? וכיצד שומרים על הקמח שלא יתליע?

תשובה:

להלן סיכום ההלכה מפי הרב אליהו חיים פנחסי, מפקח ענף הכשרות- רבנות מבשרת:

תשובה:

קמח החייב בניפוי, חובה לבדוק את כולו על ידי ניפוי כדון, ואין להסתפק במדגם בלבד, אפילו נלקחו כמה מדגמים מכלל הכמות ונמצאו נקיים לחלוטין. אכן, כשמנפים את הקמח היטב, אפילו חלקו נמצא מתולע, השאר שהוא מנופה, מותר באכילה בלא פקפוק.

לחם או בצק, שהוכנו ונאפו מקמח שלא עבר ניפוי, אם נותר מאותו קמח - בודקים את הנשאר. אם נמצא נקי, מותר באכילה. ואם נמצאה בו אפילו תולעת אחת, יש להחמיר ולא לאכול מאפייה זו. ואם לא נשאר מן הקמח כלל, בדיעבד מותר באכילה. קמח שעבר ניפוי כדון, כעבור יממה יש לנפותו שנית לפני השימוש, אך אם אוחסן הקמח במקרר, ניתן להשתמש בו בלא ניפוי שנית עד שבוע ימים. ואם אוחסן במקפיא- אין צריך שוב ניפוי כלל.

שמיעה לצדיק

אשה מאנגליה סבלה מכאבים חזקים סמוך ללב. הרופאים, שלא ידעו את מקור הכאב, הציעו לה לבצע צילום. ביקש בעלה מאחיו המתגורר בארץ הקודש, שיכנס להגה"צ רבי מרדכי צוקרמן זצ"ל ויבקש את ברכתו ועצתו. הורה רבי מרדכי: "אם יעלו הרופאים אפשרות לניתוח, תבצעו את הניתוח מיד בלא להתמהמה!"

בצילום נמצא גידול סמוך ללב, אך הרופאים נחלקו בדעתם, אם הניתוח דחוף, או שמא ניתן להמתין. התקשר הבעל לאחיו וביקשו, שישאל שוב לעצתו של רבי מרדכי, אולם אחיו ענה לו: "הרי כבר קיבלת את התשובה מראש". הניתוח נקבע לליל שבת, ובמוצאי שבת התקשר הבעל לאחיו וסיפר בהתרגשות: "במהלך הניתוח התברר, כי חלק מהגידול חדר ללב והתייבש, ואילו היו מעכבים את הניתוח אפילו לזמן מועט, היה הגידול פוגע בשסתום הלב, רח"ל".

המנתח הנרגש סיפר, כי זוהי פעם שלישית בלבד, שהוא נתקל בתופעה כזו. בעוד הראשון נפטר בטרם הספיקו לנתחו. השני נפטר על שולחן הניתוחים, והנה במקרה הזה, נותחה החולה בס"ד מבעוד מועד, וחייה ניתנו לה לשלל.

כחה של תפלה

להלן המעשה הנורא, על אמו של הגאון האדיר בעל "עמודי אור", שהיה אחד מגדולי הדור בדורות שעברו ויש בו כדי ללמדנו מהו כוחה של תפילה: אישה זו הייתה בנערותה צדקת ויראת שמים. ואביה שהיה גביר גדול בעמיו, 'רכש' לו שונא שקלקל "ל"ע את כל הצעות השידוכין. אותו אדם אף הגדיל לעשות ופנה לשיבות החשובות ביותר, והצליח להוציא עליה שם רע ולעז. בסופו של דבר לא התרצה אף תלמיד חכם באף ישיבה להינשא לה ולא הצליחו להשיג עבורה שום שידוך.

בתחילה לא וויתרה על חלומה להינשא לתלמיד חכם. אולם הזמן עושה את שלו, והיא התבגרה, והשדכנים לא מצאו שום שידוך עבורה, עד שבסיכומו של עניין נאלצה להתחתן עם שוליה של עגלון. על אותו שוליה עוד סיפרו שהיה עליו לחשוב אם להסכים לשידוך זה! וכל זאת מחמת אותו שונא שהעליל עליה עלילות שפלות ל"ע.

סיפר רבי יעקב קמיניצקי זצ"ל, מגדולי הדור, שחי בארצות הברית, שבעל "העמודי אור", בכל התשובות שלו, היה מוסיף לפני שמו את התואר "העלוב". וכשנשאל על כך אמר, שאימו לפני שנכנסה לחופה עם השוליה של בעל העגלה, התפללה לה, ואמרה: "ריבונו של עולם, אתה יודע עד כמה רציתי בכל נפשי ובכל מאודי להינשא לבן תורה שעדיין לגאון, אך, לדאבוני, לא זכתי, וכנראה שזה רצונך. אבל לפחות, בשעה זו שאני נישאת, מתחננת אני ומבקשת על ילדיי, שיגדלו ויזכו להיות לתלמידי חכמים!".

כך התפללה לה, וסיימה את התפילה במילים "ולעלובת נפש תושיע במהרה בימינו". אישה זו - אין ספק שהתפללה מקירות ליבה - ואף נענתה מהשמים, שערי תפילה נפתחו בפניה והיא זכתה לארבעה בנים, וכולם היו מגדולי הדור! וביניהם גם הגאון רבי יהושע העליר בעל מחבר ספר "חוסן יהושע".

מנויים

לקבלת העלון חנם ב- email:
מידי שבוע, שלח את כתובתך אל:
PnineEH@gmail.com

הקדשת העלון

נתן להקדיש את העלון לעלוי נשמת, לרפואה שלמה, להצלחה, זיווג הגון, חזרה בתשובה וכו' נא לפנות לליאור בטל" 0504-115673
כתבת המערכת: עבור ליאור עצמון, רח' הבשם 26 ת.ד. 83375 מְבַשְׂרֵת צִיּוֹן. מקוד 90805

לשאלות בהלכה

לשאלות נא לפנות לרב אליהו חיים פנחסי בטל" 054-7646633

רבי מנצור בן שמעון זצ"ל - נולד בצפת בשנת ה'תרע"ב (1912). התייתם מאמו בהיותו כבן שלוש, ודודו ר' אהרון בן שמעון (רבה של צפת) גידלו בביתו. בצעירותו גלה למקום תורה לישיבת 'תפארת ישראל' בחיפה. בשנת ה'תרצ"ד (1934) הגיע לישיבת "פורת יוסף" בעיר העתיקה בירושלים ושם התגורר בצריף פח עם ידידו ורעו, הגאון רפאל עבו ולמרות תנאי המחיה הקשים היה שמח בחלקו.

בשנת ה'תרצ"ה (1935 - בהיותו כבן 23 שנים בלבד!) נתמנה כר"מ כללי (כשנעדר ר"מ מסוים היה רבנו ממלא מקומו), ותוך זמן קצר שמש כר"מ בישיבה. בבוקר לימד תלמוד בעיון, ואחר הצהריים לימד מקרא, נ"ך, הלכה, אגדה, מוסר, תולדות חכמי ישראל ועוד. בתפקיד זה מילא עשרות שנים. **גאון בנגלה ובנסתר. בעל רוח-הקודש. ענוותן מופלא.**

מעל הכל בלטה אהבתו לתלמידיו ודאגתו למחסורם הרוחני והגשמי, וכינוהו הרמב"ן שמעון. היה מכתת רגליו ומרביץ תורה לבעלי בתים בכמה מקומות. שימש כחבר לשכת הרבנות הראשית לישראל בירושלים, והיה לבוחן ראשי למינוי רבנים, פוסקים ומורי הוראה. שקדן עצום. שעות רבות היה לומד ללא שינה. **מעולם לא ראו אותו יוצא מגדרו או כועס.** מיעט בדיבורו.

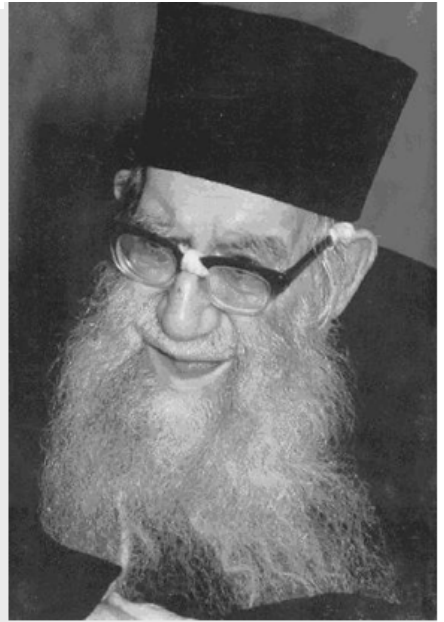
נתבקש לבית עולמו בתאריך ב' שבט ה'תשנ"ח (1997). חי כ-85 שנים. ציונו בהר המנוחות בירושלים. בפטירתו ביקש שלא יכתבו על ציונו שום תוארים אלא יכתב: **'זאת מצבת קבורת נר"ן של עבדך בן אמתך מנצור בן יעל למשפחת בן שמעון'**

אביו: ר' יעקב. **אמו:** מרת יעל. **אשתו:** מרת יפה (בת ר' ניסים). **ילדיו:** ר' מרדכי חזקיה (נפטר בחיי אביו). ר' שלמה, ר' נסים, ר' מסעוד ובת אחת (נשואה לר' שלום כהן ר"י "פורת יוסף").

מרבתינו: דודו, ר' אהרון בן שמעון (רבה של צפת), ר' עזרא עטיה. **חברותא:** ר' אפרים הכהן. **מתלמידינו:** ר' בניציון אבא שאול, ר' יהודה צדקה, ר' יוסף עדס, ר' עובדיה יוסף שליט"א (מרן), ר' שלום כהן שליט"א (ר"י פורת יוסף), ר' בן ציון מוצפי שליט"א (ראש-ישיבת 'בני ציון') ור' משה טופיק.

מחיבוריו: **שמן המאור** - על התורה, ובנושאים שונים בכל חלקי פרדס התורה.

ל הלא מספר סיפורים המעידים, כי לרב היה רוח הקודש: סיפר בנו ר' שלמה שליט"א: "באחת הפעמים הגיע יהודי לאבא ושוחח עימו. כשיצא- ראיתי כי פני אבי מקרינים שמחה. פניתי אל היהודי ושאלתי אותו: 'מה אמרת לאבי ששימחת אותו כל כך?' וסיפר לי שלא זכה שיהיו לו ילדים במשך שנים רבות ולפני זמן מה בא לבקש מאבא ברכה, **ועוד לפני שבא לבקש ברכה אבא אמר לו: 'בפורים אשתך תהיה בבית חולים'**. באותו זמן לא ידע מה רצה ולא הבין את פשר דברי אבי. על מה תהיה אשתו בבית חולים? האם זו ברכה או קללה? **ובאמת מדברי אבי לא נפל דבר, בפורים אשתו נפקדה בבן זכר והייתה בבית החולים, ועתה הוא בא להודות לו!**"

עוד סיפר בנו, כי אחד התלמידים איבד סכום כסף, וכתוצאה מכך גרם לביטול תורה, מאחר שכולם ניסו לעזור ולחפש את הכסף. לפתע ניגש אליו חכם מנצור ואמר: **'לך לארון בצד שמאל למטה, הכסף נמצא שם'**, ואכן התלמיד הלך ומצא שם את הכסף. כשחזר אמר לרבינו בהתפעלות: 'מופת, מופת', אמר לו רבינו בענוותנותו: 'אין כאן מופת, כיוון שידעתי שאתה מפוזר קצת והנחתי שהשארת את הכסף שם', ואמר לו כך בענוותנותו על מנת שלא יבחינו בגודל הנס.

ויפר הגאון ר' ברוך שרגא שליט"א, כי **זוכר הוא שרבינו היה אומר לבחורים בבוקר, מה שעשו בלילה**. מעשה אחד חרות בזכרוננו היטב: אחד הבחורים התגורר בקטמון והיה מגיע בכל יום לישיבה בגאולה. ומיודענו זה היה ב"ה כשרוני ומתמיד וקולט במהירות את הלימוד. והנה יום אחד הגיע לשיעור, ועל אף ניסיונותיו להבין את השיעור- לא קלט ולא הבין מאומה והיה בצער רב על כך.

אמר לו חכם מנצור: **'אתה בדרך לכאן הסתכלת על צלב'**, הבחור לא הבין, מה רוצה הרב. 'איזה צלב?', הקשה, "אני לא יודע על מה הרב מדבר". ענה לו הצדיק: **'באחת התחנות של קו 4 ישנה כנסייה ואתה הסתכלת שם'**, **זכר התלמיד והתפלא מאוד, איך ידע רבינו זאת והודה לו על כך.**

עוד מעשה נורא שסיפר בנו ר' שלמה על אביו חכם מנצור זצ"ל: 'מעשה זה אירע לפני מספר שנים בבני ברק. זוג מבוגרים היו מקורבים לאבא, ומדי פעם היו נכנסים אליו. **יום אחד חלתה האשה במחלה קשה ל"ע (תולעים בכבד)**. הרופאים אמרו, שמוכרחים לבצע ניתוח דחוף. אולם, דא עקא, ביצוע הניתוח באותם הימים היה מסוכן עד מאוד, ויש ספק לגבי מידת הצלחתו. ביום חמישי באו בני הזוג לאבא בבכיות, וסיפרו לו על הבדיקה שהייתה ביום רביעי ושהניתוח מפאת דחיפותו נקבע כבר ליום ראשון הקרוב.

אמר להם אבא: **"אין תולעים בכבד ואין שום דבר. בקש שיעשו עוד צילום ויראו"**. היהודי יצא משם באמונה שלמה, וביקש ביום ראשון עוד צילום לפני הניתוח. כשראו שהוא מתעקש - הסכימו, ואכן בצילום לא מצאו כלום. הפרופסור, שנכח שם, אמר: **"אני רואה שאתה יהודי דתי, לך תעשה בשבת סעודת הודיה על הנס"**. אמר לו אותו יהודי, שעשה כבר אתמול 'סעודת הודיה', כי האמין בדברי הרב.

הצלה מפלאה

להלן סיפור מופלא, שיש בו כדי ללמדנו עד כמה יש בכח הצדיק להשפיע ועד כמה על האדם להיזהר לבל יתפס לייאוש, וכי הרבה דרכים למקום. ומעשה שהיה- כך היה: מצבו של החסיד ר' מנשה קדישמן מוורשה היה על סף ייאוש. במרוצת השנים ניסה למצוא את פרנסתו בכל דרך אפשרית, אך ההצלחה לא האירה לו פנים. **בעת האחרונה החמיר מצבו. בחודשים האחרונים לא השתכר פרוטה. פרנסת אשתו ותריסר ילדיו מוטלת עליו, והוא חסר אונים.**

ר' מנשה היה מחסידיו של רבי **יעקב-אריה מראדזימין**, שנודע בסיפורי הפלאות שהתחוללו על-ידו. כל השנים נמנע מלספר לצדיק על מצבו הכלכלי. בשעה שהיה בא אל רבו היה שואל את פיו בדרכי עבודת הבורא ונהנה מעצותיו הבהירות. עתה לא עמדה לפניו ברירה, והוא מיהר אל רבו לבקש ברכה וישועה.

"סע למוסקווה", אמר לו הרבי. "שם, בבית חרושת פלוני, תלמד את מלאכת ייצור השעווה להטבעת חותמות, ובשובך לעירך תפתח בית מלאכה לייצור החומר". מענה ברור כל-כך היה מעל ומעבר לכל ציפיותיו של ר' מנשה. הוא מיהר להשיג הלוואה של חמישים רובלים, ועמם יצא למוסקווה. שם שכר את האכסניה הזולה ביותר והחל לחפש את בית החרושת לייצור השעווה.

אלא שאיש לא הכיר את בית החרושת הזה. נראה היה, שבית מלאכה כזה אינו קיים. אורחי האכסניה לעגו לו על תמימותו ויעצו לו לשוב לביתו במקום לכלות את זמנו לריק, אולם ר' מנשה היה איתן באמונתו והוסיף לחפש. כעבור חודש ימים לא נותר מחמישים הרובל שהיו עמו אלא רובל אחד. מה יעשה עתה? וכיצד ישוב לביתו?

באותו יום נקלע לאכסניה סוכן של כרטיסי הגרלה. האיש התיישב מול ר' מנשה והחל לשכנעו לקנות כרטיס. בתחילה דחה החסיד, אולם הלה המשיך במאמצי השכנוע. ר' מנשה גלה את אוזנו כי אין בידו אלא רובל אחד, אך הלה לא נרתע. הוא הציע לר' מנשה כרטיס, שמחירו כרבע רובל בלבד. להצעה זו התקשה מיודענו לסרב. הוא קנה את הכרטיס ופטר את האיש לשלום.

בבוא הערב חזר האיש לאכסניה ובפיו בשורה: "**זכית במאתיים רובל!**", קרא לעבר ר' מנשה המופתע, שחש ברגע זה את השגחת ה' עליו. עתה, בכסף שקיבל, יכול היה להרשות לעצמו להישאר עוד משך זמן במוסקווה. לא עברו ימים אחדים ובעוברו ברחוב צדדי גילה לפתע בית מלאכה קטן לייצור שעווה. לשמחתו הרבה, בעל-הבית היה יהודי והסכים בנקל ללמדו את סודות המקצוע.

עברו שבועות אחדים ור' מנשה ידע את המלאכה על בוריה. ליתר ביטחון רשם את כל הוראות ההכנה, החומרים, הכמויות ודרך הייצור. בתום לימודו הניח לו בעל-הבית להכין את השעווה בעצמו, והיא אכן יצאה מוצלחת למופת. בטרם שובו לוורשה קנה את כל הציוד והחומרים הדרושים להקמת בית המלאכה, וכאשר שב לביתו פתח את בית המלאכה והחל בעבודה.

אלא שלפתע חשכו עיניו. **השעווה, האמורה להיות אדומה, קיבלה גוון שחור.** שוב ושוב בדק את הרישומים בפנקס. התברר שעשה הכול כראוי ולא הייתה כל טעות בתהליך. הוא ניסה לחזור על התהליך מחדש. הפעם הקפיד עוד יותר להיצמד להוראות. ושוב, בתום התהליך התברר, כי השעווה שחורה כפחם...

שבור ורצוף התייצב מול חדרו של רבו וסיפר לו, את אשר אירע. להפתעתו חיך הצדיק ואמר במאור פנים: "אל דאגה, ר' מנשה. שים מבטחך בה'. **חזור לביתך והוסף לייצר עוד כמויות גדולות של שעווה, ככל שרק תוכל, וה' יהיה בעזרך.**" עצתו הברורה של הרבי עודדה את רוחו של החסיד. בניגוד לכל היגיון הוסיף לייצר את השעווה השחורה ולאחסנה בחביות. בסתר לבו קיווה והאמין, כי השעווה תשנה את גונה ותיעשה אדומה במרוצת הזמן.

חומרי הגלם תמו, אך הוא לא הפסיק את הייצור. לווה כסף, קנה עוד חומרים והמשיך בייצור השעווה, אף שלא היה לה דורש. ופתאום התפרסמה בעיתונים חדשה מסעירה. **קיסר רוסיה, ניקולאי הראשון, מת, ושורת החלטות נתקבלו לציון האבל. אחת מהן הייתה, כי במשך חודש ימים יוחתמו כל חותמות הממלכה בצבע שחור, במקום אדום.**

לא חלף זמן רב והתברר לשרים, כי ההחלטה אינה ניתנת ליישום, מכיוון שלא היה אפשר להשיג שעווה שחורה. אך את הנעשה אין להשיב. המדינה הייתה כמרקחה. בתי דואר ומשרדים ממשלתיים הושבתו. כאשר הגיעו הדברים לאוזני ר' מנשה מיהר לשגר מברק בהול למוסקווה, ובו בישר כי בידו כמות ענקית של שעווה שחורה, בדיוק כפי שהצו המלכותי דורש.

לא עברו שעות אחדות, ונציגי הממשלה התייצבו בפתח בית המלאכה שלו. הם לא טרחו להתמקח על המחיר, והסכימו מיד למחיר הגבוה, **שנקב ר' מנשה. הם נטלו את כל חביות השעווה, וזו סופקה במהירות לבתי הדואר בכל מרחבי רוסיה. בבת-אחת נהפך ר' מנשה לגביר אדיר.**

את השבת הבאה עשה ר' מנשה במחיצת רבו הגדול, וזה האיר לו פנים. בהיכנסו אליו במוצאי השבת אמר לו הצדיק מראדזימין בחיוך רחב: "מעתה תשוב השעווה להיות אדומה..." ר' מנשה הוסיף לעסוק במלאכה זו והתפרנס ממנה עד סוף ימיו, בעושר ובכבוד.

הרב יצחק בן תפאחה כדורי זצ"ל הרב מנחם בן ויקטוריה בצרי זצ"ל אביבה בת איירין ע"ה אברהם בן יונה ז"ל יצחק בן חביבה ז"ל אהרון (אורי) בן רבקה ז"ל חי יזיזי בן קלרה ז"ל יוסף בן סעדה ז"ל אסתר בת נעמי ע"ה אברהם בן מלכה ז"ל	לע"נ תנצב"ה	הרב שמואל בן שמחה דרזי זצ"ל הרב יעקב בן מרגלית זצ"ל שמואל בן רבקה ז"ל משה בן רוזה ז"ל אביחי בן אסתר ז"ל נעימה בת גורג'יה ע"ה דוד בר חסיבה ז"ל מסעוד בן יקוט ז"ל שמעון בן שמחה ז"ל ר' דב בן בנימין אלטר	הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצ"ל הרב מרדכי צמח בן מזל אליהו זצ"ל אסתר בת בלה ע"ה נעמי בת כותון ע"ה מרים בת בלה ע"ה צדיק חכם בן חזלה ז"ל שני בת אסתר ע"ה מסודי בת חביבה ע"ה יונה בן סעדה ז"ל ברכה בת מרדכי ע"ה
--	---	---	---